

Arrest

nr. 265 479 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen

dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij in eerste instantie niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker herhaalt nooit de intentie te hebben gehad in Griekenland te blijven, nu hij zich in België bij zijn echtgenote wenst te vestigen. Hij stelt dat er geen rekening is gehouden met artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 604/2013, dat stelt dat België verantwoordelijk zou zijn voor het behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming indien dit schriftelijk door alle betrokkenen is verklaard. Hij stelt dat Griekenland niet is overgegaan tot het toepassen van deze regelgeving, hoewel de Griekse autoriteiten duidelijk wisten dat verzoeker zich bij zijn echtgenote in België wou voegen. Hij stelt dat Griekenland een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten diende te richten, wat niet is gebeurd, en dat zij de informatieplicht hebben geschonden.

De Raad stelt dienaangaande dat verzoekers kritiek niet gericht is tegen de Belgische autoriteiten, doch tegen de Griekse autoriteiten. Verzoekers bovenstaande betoog is dan ook niet dienstig. De Raad stelt samen met verzoeker vast dat er inderdaad geen overnameverzoek of een ander schriftelijk akkoord is met betrekking tot de overname van verzoeker van Griekenland naar België.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, daargelaten de vraag of verzoeker de facto familiale en relationele bindingen heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker zijn asielaanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Betreffende verzoekers verwijzing naar de pandemie COVID-19, wijst de Raad er verder op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad herhaalt verder dat verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker komt niet verder dan het formuleren van algemene bewering en kritiek, doch hij toont niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat hij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat Griekenland meer dan België zou worden getroffen door deze pandemie, die trouwens niet alleen Griekenland, maar ook heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft. In de mate dat verzoeker verwijst naar de neveneffecten van de coronacrisis, wijst de Raad erop dat dit louter socio-economische problemen betreffen en op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij wel concrete elementen heeft aangebracht: na het verkrijgen van haar statuut moest zij op straat leven. Zij herhaalt tot slot dat gezinshereniging vanuit Griekenland bijzonder moeilijk is.

4.1. In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarin zij stelt concrete elementen te hebben aangevoerd, meer bepaald dat zij na het verkrijgen van het statuut op straat diende te leven, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking:

“De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.” (eigen onderlijning)

De Raad benadrukt vooreerst dat ofschoon, zoals ook blijkt uit de informatie waarnaar eerder werd verwezen en/of die werd bijgebracht, de situatie voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland weinig rooskleurig en erg onzeker is, de loutere, algemene verwijzing naar de precare situatie aldaar op zich evenwel niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij haar persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn *Ibrahim* – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17,

C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor de verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond/geleverd.

De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, hetgeen eerder in voormelde beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld. Deze verschillende vaststellingen worden niet ontkracht of weerlegd. Zoals aangegeven in voormelde beschikking, beklemtoont de Raad dat: *“het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.”* In tegenstelling tot hetgeen zij ter terechtzitting voorhoudt, slaagt de verzoekende partij hierin niet. Waar zij betoogt dat zij op straat diende te leven nadat zij haar statuut verkregen had, maakt zij niet *in concreto* aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot onder meer de nodige ondersteuning en de woningmarkt, laat staan dat zij aantoonde dat zij bij de (bevoegde) Griekse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart. De Raad herhaalt dat (een algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent)) de algemene situatie in/de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient op concrete en overtuigende wijze te worden aangetoond, waar de verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken, en de taal te leren. De verzoekende partij geeft met haar betoog geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen zoals inzake de toegang tot huisvesting te laten gelden, minstens toont zij dit niet aan. Zij maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Griekenland haar bieden afdoende te hebben aangewend, laat staan te hebben uitgeput. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in valabele argumenten aan te voeren die een ander licht werpen op de gronden van voormelde beschikking.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting beklemtoont dat haar echtgenote erkend vluchteling is en zij herhaalt dat gezinshereniging vanuit Griekenland bijzonder moeilijk is, herneemt de Raad nog volgende gronden van voormelde beschikking:

“Verzoeker herhaalt nooit de intentie te hebben gehad in Griekenland te blijven, nu hij zich in België bij zijn echtgenote wenst te vestigen. Hij stelt dat er geen rekening is gehouden met artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 604/2013, dat stelt dat België verantwoordelijk zou zijn voor het behandelen van zijn verzoek om internationale bescherming indien dit schriftelijk door alle betrokkenen is verklaard. Hij stelt dat Griekenland niet is overgegaan tot het toepassen van deze regelgeving, hoewel de Griekse autoriteiten duidelijk wisten dat verzoeker zich bij zijn echtgenote in België wou voegen. Hij stelt dat Griekenland een overnameverzoek aan de Belgische autoriteiten diende te richten, wat niet is gebeurd, en dat zij de informatieplicht hebben geschonden.

De Raad stelt dienaangaande dat verzoekers kritiek niet gericht is tegen de Belgische autoriteiten, doch tegen de Griekse autoriteiten. Verzoekers bovenstaande betoog is dan ook niet dienstig. De Raad stelt samen met verzoeker vast dat er inderdaad geen overnameverzoek of een ander schriftelijk akkoord is met betrekking tot de overname van verzoeker van Griekenland naar België.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, daargelaten de vraag of verzoeker de facto familiale en relationele bindingen heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker zijn asielaanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.”

De verzoekende partij gaat niet *in concreto* in op de in voormelde beschikking opgenomen grond, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

De verzoekende partij lijkt louter en alleen uit te zijn op een verblijf(smachtiging) in België bij haar echtgenote. De Raad benadrukt dan ook dat een procedure (verblijf in België op grond van) gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden. In zoverre de verzoekende partij haar betoog ter zitting gericht is op de procedure gezinshereniging en zij dienaangaande aangeeft/bekritiseert dat zij hiervan moeilijk gebruik kan maken, dient erop gewezen dat dit niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure en te dezen niet dienstig is.

4.3. De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Zij toont, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET